

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Urto/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 2020010049
Dátum vydania rozhodnutia: 19.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2020010049.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, o odvolaní odsúdeného I. X. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. novembra 2020, sp. zn. 5Ntc/10/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného I. X. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 19. novembra 2020, sp. zn. 5Ntc/10/2020, rozhodol tak, že

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom do 31. decembra 2019 vo vzťahu k osobe odsúdeného:

I. X., nar. X. E. XXXX v O., Slovenská republika, trvale bytom S. XXX, okres W., Slovenská republika, v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom,

uznal

trestný príkaz Mestského súdu v Brne zo dňa 18. mája 2017, sp. zn. 7T/56/2017, právoplatný dňa 10. júna 2017, v spojení s uznesením Mestského súdu v Brne zo dňa 3. októbra 2019, sp. zn. 7T/56/2017, ktorým bol I. X. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 Trestného zákonníka Českej republiky, ktorého sa mal menovaný dopustiť tak, že dňa 6. apríla 2017 v dobe o 03.05 h bez poškodenia, po odkódovaní vstupných dverí zamestnaneckým čipom a otvorení vhodným kľúčom, kedy zamestnanecký čip i kľúče si bez vedomia svojej vtedajšej priateľky X. I., nar. XX. U. XXXX, vzal z jej kabelky, vnikol do predajne I. E., s.r.o. na ul. Ř. č. XX, kde v sklade vhodným kľúčom odomkol kovový trezor, odkiaľ odcudzil finančnú hotovosť 56.100 CZK, kedy predajňu o 03.32 h vhodným kľúčom uzamkol a zamestnaneckým čipom zakódoval, následne čip i

kľúče vrátil do kabelky X. I. a odcudzenú finančnú hotovosť použil pre vlastnú potrebu, čím poškodenej spoločnosti I. E., s.r.o., IČ: XXXXXXXX, so sídlom Č. XXX, O., spôsobil celkovú škodu vo výške 56.100,- CZK (2.092,66- eur),

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov a súčasne

nariadil

na území Slovenskej republiky vykonať zvyšok uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdený I. X. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie odsúdený I. X..

V písomnom odôvodnení odvolania namietol, že krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku napriek tomu, že 2. júla 2020 po poučení prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Trnave JUDr. Lýdiou Bartošovou, PhD. sa vyjadril, že uložený trest chce vykonať v Českej republike a zásadne nesúhlasil so začatím konania o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia.

Odsúdený zároveň v odvolaní namietal, že hoci je vo výkone trestu odňatia slobody a jeho právo na obhajobu je tým sťažené, nebola mu daná možnosť, aby si obhajcu zvolil, a tento mu nebol ani ustanovený.

Krajskému súdu taktiež vytkol, že nerešpektoval upozornenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovené v rozhodnutí sp. zn. 5 Urto 6/2020, týkajúce sa výroku o spôsobe výkonu trestu vo vzťahu k ustanoveniu § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, tvrdiac, že prvostupňový súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že „Odsúdený I. X. bude podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“.

Napokon upriamil pozornosť na chybné označenie spisovej značky rozhodnutia cudzozemského súdu a nesprávne právne pomenovanie či zákonné označenie deliktu.

Navrhol preto, aby si Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho argumenty osvojil, napadnutý rozsudok zrušil s tým, že uložený trest vykoná v Českej republike ako štáte pôvodu.

Krajská prokuratúra v Trnave, ktorej bolo odvolanie odsúdeného zaslané na vyjadrenie, naň v stanovenej lehote žiadnym spôsobom nereagovala.

Najvyšší súd na podklade odvolania odsúdeného I. X. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon") súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

a) proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesovaný,

b) skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a ; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo

k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

c) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu,

d) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bolo vydané rozhodnutie,

e) výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

f) nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 ,

g) odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje,

h) rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23 , alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote,

i) dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov,

j) z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu

1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo

2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo

3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty,

k) nebol udelený súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g) ,

l) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém zdravotníctva Slovenskej republiky vykonať, a nemožno postupovať podľa § 17 ods. 2 ,

m) nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia súd môže rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia aj vtedy, ak sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, pričom súd zohľadní najmä okolnosti spáchania skutku.

Podľa čl. 6 ods. 2 písm. a) rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV (ďalej len "rámcové rozhodnutie") súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Podľa § 17 ods. 1 zákona, ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 2 zákona ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie

je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom.

Podľa § 17 ods. 3 zákona ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 17 ods. 4 zákona súd nesmie podľa odseku 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jej druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu na uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v súlade so zákonom na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku Krajský súd v Trnave ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predloženého spisu, obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy, a pretože dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 citovaného zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd žiadne dôvody pre iné rozhodnutie o posudzovanej otázke so zreteľom na § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia, a Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii nezistil a iné dôvody nie sú rozhodujúce.

Vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku a v ktorom sa bude bezo zmeny pokračovať, je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 ods. 2 zákona, pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej sankcii a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 3, ods. 4).

Zákonný a správny je aj výrok o zaradení odsúdeného na výkon trest do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pretože je v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zákona a nezhoršil postavenie odsúdeného.

K odvolacej námietke odsúdeného najvyšší súd uvádza, že súhlas odsúdenej osoby v zmysle čl. 2 ods. 2 písm. a) skôr uvedeného rámcového rozhodnutia Rady sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

K ďalším odvolacím námietkam odsúdeného najvyšší súd uvádza nasledovné.

Z obsahu predloženého spisu možno zistiť, že odsúdený bol 2. júla 2020 ním označenou prokurátorkou vypočutý v rámci vykonania predbežného vyšetrovania a poučený v zmysle § 19 ods. 4 a § 21a zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze.

Je preto zrejmé, že vyjadrenie odsúdeného, ktorým argumentuje v podanom odvolaní, sa týkalo konania o európskom zatýkacom rozkaze, t. j. iného druhu konania (návrhu krajskej prokurátorky na rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu).

V posudzovanom prípade však predmetom konania na najvyššom súde bolo odvolanie odsúdeného voči rozsudku prvostupňového súdu, ktorým bol uznaný právoplatný rozsudok štátu pôvodu (Česká republika) a nariadené na území Slovenskej republiky bolo vykonať zvyšok uloženého nepodmienečného trestu s tým, že v jeho výkone sa bude pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s

minimálnym stupňom stráženia.

Na tento druh konania sa aplikujú iné právne predpisy, a to zákon, na podklade ktorého prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom, a rámcové rozhodnutie.

Z ustanovení týchto právnych predpisov vyplýva, že pre rozhodnutie o danej otázke sú rozhodujúce ustanovenia § 16 a § 17 tohto zákona a článok 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia, na ktoré najvyšší súd podrobne poukázal.

V danom prípade zákonné podmienky na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia splnené neboli a súhlas odsúdenej osoby sa nevyžadoval.

K ďalšej námietke odsúdeného najvyšší súd uvádza, že vzhľadom na svoj nostrifikačný charakter uznávacie konanie je neverejným a písomným konaním. Súd skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Preto sa na tomto konaní odsúdený nezúčastňuje, a to ani osobne, ani prostredníctvom obhajcu. Keďže nejde o konanie vo veci samej, súd otázku viny, či prípadnej nevinoty neskúma (ani nesmie skúmať), odsúdenému sa neposkytuje ochrana zodpovedajúca postaveniu obvineného v konaní, neposkytuje sa mu ani právo na výsluch či vyjadrenie, ani právo byť zastúpený obhajcom. Záujmy odsúdeného v tomto konaní sú dostatočne chránené ustanovením § 16, § 17 zákona a čl. 9 rámcového rozhodnutia, ktoré súdu umožňuje cudzie rozhodnutie neuznať, ak právo obvineného nebolo v pôvodnom konaní riadne chránené, ako aj možnosťou odvolať sa proti uznávajúcemu rozsudku (§ 15 ods. 5 zákona). Keďže slovenský súd v rámci uznávacieho konania otázku viny či nevinoty skúmať ani nesmie, nejde o konanie, ktoré by muselo spĺňať štandard stanovený čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Stavu veci nezodpovedá ani odvolacia námietka odsúdeného o nedostatkoch výroku napadnutého rozsudku. Z jeho obsahu nepochybne vyplýva, že napadnutý rozsudok o. i. aj znenie, ktorého sa odsúdený domáhal, a to že „... podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd rozhodol, že odsúdený I. X. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia...“.

Taktiež aj spisová značka rozhodnutia cudzozemského súdu a zákonné označenie „deliktu“ uvedené v napadnutom rozsudku sú správne a zodpovedajú spisovej značke rozhodnutia cudzozemského súdu, tvoriaceho obsah predloženého spisu, a právnomu posúdeniu konania odsúdeného týmto súdom.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd o odvolaní odsúdeného rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.